

UZASADNIENIE

J. S. został obwiniony o to, że:

w dniu 26 czerwca 2017 r. około godziny 15:30 w miejscowości C. Powiat (...), fałszywą informacją wywołał niepotrzebną czynność Policji,

tj. o wykroczenie z art. 66 § 1 kw.

Sąd Rejonowy Kielcach IX Wydział Karny wyrokiem z dnia 7 maja 2018 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt IX W 1429/17:

I. w ramach czynu zarzucanego we wniosku o ukaranie uznał obwinionego J. S. za winnego tego, że: w dniu 26 czerwca 2017 r. około godziny 15:30 w miejscowości C. powiat (...) chcąc wywołać niepotrzebną czynność fałszywą informacją wprowadził w błąd Policję co do istnienia rzeczywistych podstaw do podjęcia czynności w sprawie dokonanego zgłoszenia, co stanowi wykroczenie z art. 66 § 1 pkt 1 kw i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 500 (pięćset) złotych;

II na podstawie art. 119 § 1 kpw zasądził od obwinionego J. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty od orzeczonej kary grzywny.

Apelację od powyższego wyroku wniosła obrońca obwinionego, która zaskarżyła wyrok w całości i zarzuciła wydanemu orzeczeniu:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na niesłusznym uznaniu, iż zawiadomienie przez obwinionego Policji o tym, iż w jego mieszkaniu stale słychać odgłosy, pochodzące z mieszkań sąsiadów, które zakłócają mu spokój wynika z tego, iż chciał on wywołać niepotrzebną czynność w postaci interwencji Policji oraz że fałszywą informacją wprowadził policję w błąd, podczas gdy w rzeczywistości zachowanie obwinionego było jedynie szukaniem pomocy ze strony funkcjonariuszy Policji w trudnej dla obwinionego sytuacji.

Biorąc pod uwagę powyższe obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego jest zasadna. Sąd pierwszej instancji dokładając dużej staranności przeprowadził postępowanie, w wyniku którego ustalił, że praktycznie nikt – poza obwinionym – nie słyszał i nie odczuwał efektów pracy bliżej nie określonych „maszyn” w mieszkaniach sąsiadujących z mieszkaniem obwinionego. Szeroko tę kwestię uzasadnia Sąd pierwszej instancji (k. 92 – 99) i nie ma potrzeby ponownego przytaczania omawianych tam dowodów i zawartych argumentów. Na podstawie owych, poprawnie ocenionych, dowodów Sąd pierwszej instancji wysnuwa jednak błędne wnioski co do ustaleń faktycznych stanowiących – między innymi – przesłanki wykroczenia z art. 66 § 1 pkt. 1 kw (**§ 1. Kto: chcąc wywołać niepotrzebną czynność, fałszywą informacją lub w inny sposób wprowadza w błąd instytucję użyteczności publicznej albo organ ochrony bezpieczeństwa, porządku publicznego lub zdrowia**).

Z przeprowadzonych dowodów wynika bowiem, że obwiniony wierzy w twierdzenia, które wypowiada. Jest przekonany, że jego sąsiedzi prowadząc bliżej nieokreśloną działalność (gospodarczą?) używają urządzeń wytwarzających hałas i drgania, które mu przeszkadzają. Działania podejmowane przez obwinionego (od kilku lat !) nakierowane są raczej przeciwko sąsiadom, którzy – jak twierdzi – przeszkadzają mu w spokojnym korzystaniu z mieszkania, niż przeciwko instytucjom publicznym czy organom bezpieczeństwa (jak Policja). Sąd pierwszej

instancji przeprowadzając liczne dowody zmierzające do wyjaśnienia sprawy winien, jak się zdaje, przeprowadzić też te dotyczące postrzegania i percepcji obwinionego.

Nie zmienia to faktu, że wykroczenie z art. 66 § 1 pkt. 1 kw można popełnić wyłącznie umyślnie i z zamiarem wywołania niepotrzebnej czynności przez organ porządku publicznego. Wprowadzie przepis art. 66 kw został w roku 2011 zmieniony poprzez eliminację archaicznych określeń „ze złośliwości lub swawoli” (Dz.U.2011.217.1280 art. 2) jednak zmiana ta nie przekreśla wydźwięku tego przepisu Ustawy, nakierowanego na karanie podyktowanych złą wolą (złośliwością lub lekceważeniem norm prawnych i społecznych) działań sprawcy. W przedmiotowej sprawie działania obwinionego, subiektywnie przekonanego o prawdziwości jego doznań i twierdzeń – nie można uznać za wypełniające znamiona wykroczenia z art. 66 § 1 pkt. 1 kw. Obwiniony nie działał bowiem po to, by wywołać niepotrzebną czynność Policji lecz szukając ochrony przed (w jego subiektywnym przekonaniu) – zakłócającymi jego spokój sąsiadami.

Ustalenia dokonane w sprawie niewątpliwie dowodzą, że obwiniony jest – dla zamieszkujących w pobliżu – uciążliwym sąsiadem a dla niektórych instytucji i urzędów (w tym Policji) – absorbującym obywatelem. W tej sprawie przecież czynność Policjanta (R. K.) dokonana 26 czerwca 2017 roku była reakcją na wcześniej (19 maja 2017 r.) zgłoszony przez obwinionego wniosek o interwencję Policji u sąsiadów zakłócających, zdaniem obwinionego, spokój. Owa uciążliwość wynika jednak nie tyle ze złej woli ile subiektywnego przekonania wymienionego o dziejącej mu się krzywdzie, w związku z czym zwraca się on o pomoc i interwencję do różnych organów i instytucji. Nie negując uciążliwości tego rodzaju działań Sąd odwoławczy podkreśla, że nie stanowią one podstawy do karania tak działających obywateli, szukających – nie zawsze zasadnie – ochrony ze strony Państwa. Czasem działania innych instytucji – państwowych, samorządowych, społecznych lub nakierowanych na pomoc określonym osobom – byłyby w podobnych konfliktowych sytuacjach lepszym rozwiązaniem. Na pewno nie jest takim rozwiązaniem karanie uciążliwych (poprzez mnożenie skarg i wniosków) obywateli.

Skoro nie można – jak wyżej wykazał to sąd odwoławczy – przypisać obwinionemu działania umyślnego, dyktowanego złą wolą i nakierowanego na spowodowanie **niepotrzebnej czynności** w tym przypadku policji – wyrok Sądu pierwszej instancji podlegał diametralnej zmianie (art. 437 § 2 kpk i art. 438 pkt. 3 kpk w/z art. 109 § 2 kpsw) i Sąd odwoławczy orzekając co do istoty sprawy – uniewinnił obwinionego od dokonania zarzucanego mu wykroczenia uznając, że swoimi działaniami nie wyczerpał on przesłanek wykroczenia z art. 66 § 1 pkt. 1 kw, którego popełnienie mu zarzucono.

Konsekwencją tego rozstrzygnięcia jest obciążenie Skarbu Państwa kosztami postępowania w sprawie (art. 636 § 1 kpk w/z 121 kpsw).

SSO Bogusław Sędkowski